

Bilag 3.

Socialministeriet.

København, den 3. Marts 1932.

I Forbindelse med Skrivelse herfra af 25. f. M. angaaende et fra det internationale Arbejdsbureau i Genève modtaget Telegram vedrørende Bureauets Stilling til Spørgsmaalet om, hvorvidt man i Tilfælde af Danmarks Ratifikation af Konventionen angaaende en ugentlig Hviledag i industrielle Virksomheder vil kunne undtage Mejeribruget fra at omfattes af Konventionens Krav om en ugentlig Hviledag, skal man meddele, at man nu fra Bureauet har modtaget den i Telegrammet bebudede Skrivelse, der i Oversættelse lyder saaledes:

„Hr. Minister.

I Skrivelse af 11. Februar 1932 (Int. 62—31) har De meddelt mig, at der under den Diskussion, som har fundet Sted i Folketinget angaaende en eventuel Ratifikation af Konventionen angaaende en ugentlig Hviledag i industrielle Virksomheder, er blevet rejst visse Indvendinger, for saa vidt angaar Anvendelsen af Konventionens Bestemmelser paa Mælkeindustrien. De har anført, at det syntes muligt for Danmark at ratificere Konventionen, naar man undtog Mælkeindustrien fra Konventionens Bestemmelser i Kraft af Konventionens Art. 4, men De har bedt mig oplyse det internationale Arbejdsbureaus Mening med Hensyn til dette Spørgsmaal.

Som Svar paa denne Skrivelse og med det sædvanlige Forbehold, at Fredstraktaterne ikke tillægger det internationale Arbejdsbureau nogen speciel Bemyndigelse til at fortolke Bestemmelserne i de Konventioner, som vedtages af den internationale Arbejdskonference, skal jeg i det følgende fremsætte min Mening om det mig stillede Spørgsmaal.

Efter Udtrykkene i Art. 4 i den omhandlede Konvention „kan hvert Medlem efter Samraad med de interesserede Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer (hvor saadanne findes) og med tilbørlig Hensyntagen til samtlige økonomiske og humane Interesser fastsætte fuldstændige eller delvise Undtagelser (heri indbefattet Udsættelse og Forkortelse af Hviletiden) fra Bestemmelserne i Art. 2“.

Denne Bestemmelse fastsætter klart, at den Myndighed, som er givet de Stater, der ratificerer Konventionen, til at undtage helt eller delvis visse Industrier fra at omfattes af den almindelige Regel, der er fastsat i Art. 2, alene er knyttet til det Forbehold, at der skal tages tilbørligt Hensyn til alle økonomiske og humane Interesser, og at de interesserede Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer (hvor saadanne findes) skal raadspørges.

Udtrykkene i Art. 4 synes tilstrækkelig klare i sig selv. Deres Betydning findes dog yderligere præciseret i den Rapport, der er forelagt paa Konferencens 3. Møde af Sir C. A. Montague Barlow paa den Kommissions Vegne, der var nedsat om en ugentlig Hviledag. Denne Rapport indeholder følgende Afsnit angaaende den Bestemmelse i det foreløbige Udkast til Konvention, som er blevet til Art. 4 i Konventionen:

„Stk. b) i Art. 2, tager Sigte paa Undtagelserne i en mere almindelig Betydning. Underudvalget har forsøgt at udfærdige en Liste over disse Undtagelser, men dette er blevet anset for umuligt; medens nogle Lande vilde udelukke visse Industrier, f. Eks. Jernbaner, holder andre paa, at de skal omfattes af Bestemmelserne. Den eneste mulige Løsning var den at overlade til hver enkelt Stat, som ratificerer Konventionen, at udarbejde en Liste over de nødvendige Undtagelser; denne Liste skulde